

- відсутність, або тільки часткова наявність системи зрошення полів, особливо це актуально для південно-східної частини України;
- брак кваліфікованих кадрів. Зростаючий попит на кваліфіковані кадри призвів до дефіциту на ринку праці. Одним із шляхів вирішення цієї проблеми є використання консалтингу, як це практикують в США чи Західній Європі;
- недосконале державне регулювання щодо оподаткування та дотування бізнесу, відшкодування втрат за умови непередбачуваних та несприятливих умов тощо.

Література.

1. Офіційний сайт: Аграрний центр «Innovation» [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.agroinnovation.in.ua/uaagro.html>.
2. Офіційний сайт: Агробізнес Український портал [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://agrobiznes.com.ua/>.
3. Офіційний сайт: Газета «Агробізнес сьогодні» [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.agro-business.com.ua/>.
4. Експорт/Україна/Зернові // Звіт USDA [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.agrochart.com/uk/usda/section/13/zernov/country/243/ukraine/attribute/9/exports/>.

ІННОВАЦІЙНІ ЕКОТЕХНОЛОГІЇ ЯК ОСНОВА СТІЙКОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Скурту В. В., студент

Науковий керівник: Федотова І. В., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

“Екологізація економіки” передбачає мінімізацію шкоди природі, що завдається суб’єктами економічної діяльності, шляхом: підвищення результативності заходів по боротьбі із забрудненням навколишнього середовища, використанням ресурсоенергосберегаючих технологій.

У минулому нас турбували наслідки економічного зростання для довкілля. Зараз нас тривожать наслідки екологічного стресу – погіршення якості ґрунтів, водного режиму, стану атмосфери і лісів – для економічного розвитку в майбутньому. Екологія та економіка дедалі більше переплітаються між собою – на місцевому, регіональному, національному і глобальному рівнях, – формуючи складний комплекс причин та наслідків” [1].

Потреба екологізації української економіки диктується, по-перше, національними інтересами самої країни, по-друге, її прагненням інтегруватись у європейський та світовий економічний простір. Екологізація національної економіки ґрунтується на основних напрямках державної еколого- економічної політики, а також на міжнародних конвенціях, договорах та угодах. Однак, за відсутності ефективної системи управління в екологічній сфері і в контексті повільніших, ніж очікувалося, структурних реформ та модернізації технологічних процесів, зростання економіки призводить до високих рівнів забруднення та підтримки старих неефективних підходів до використання енергетичних та природних ресурсів, що потребує суттєвого підвищення дієвості та ефективності державної екологічної політики й екологічного законодавства [2].

Варто зазначити, що на сьогоднішній день сформувалося два основних підходи до вирішення екологічної проблеми в економічному розвитку суспільства, а саме: – перший підхід виходить з того, що вирішити екологічні проблеми можливе на основі впровадження у виробництво екологічних інновацій. – представники другого підходу вважають, що подолання екологічної кризи суто технічними засобами є неможливим, необхідна виключно якісна перебудова основ цивілізації шляхом перебудови свідомості людей. Вище зазначене є актуальними та знаходять своє відображення як в теорії, так і на практиці. Важливим фактором забезпечення становлення екологоорієнтованої економіки виступає впровадження екологічних інновацій (екоінновацій), які надають додаткові можливості та економічні вигоди для бізнесу та сприяють становленню конкурентоспроможного господарства країни. Екоінновації – це нові товари та послуги, нові технології, нові способи організації виробництва, що дозволяють забезпечити еколого-економічну рівновагу між економічним розвитком та захистом навколишнього середовища, а саме: впровадження системи екологічного менеджменту, екологічного маркетингу, екологічних технологій. Отже, екоінновації – це будь-які інновації, що ведуть до зниження впливу на навколишнє середовище та / або оптимізації використання ресурсів. Галузь, яка активно використовує екоінновації, відносяться до сегмента так званих “чистих” технологій: відновлювана енергетика, управління й контроль забруднень, управління водними ресурсами та відходами, виробництво екологічних будівельних матеріалів та зелене будівництво,

альтернативний транспорт та логістика, екологічний консалтинг та ін. На сьогодні постає завдання екологізації технологій, узгодження їх з природними процесами. Необхідна перебудова самого типу технології виробництва на екологічній основі. Основними цілями екологізації технологій є: зниження ресурсомісткості продукції та створення маловідходних (безвідходних) технологій.

Зменшення ресурсомісткості має органічно пов'язувати два процеси в народному господарстві: скорочення або певну стабілізацію споживання природних ресурсів, обсягу забруднень, і зростання макроекономічних показників (випуск продукції) за рахунок удосконалення технологій, впровадження мало відхідного і ресурсозберігаючого виробництва, використання вторинних ресурсів і відходів [3]. До екологічно важливих напрямків розвитку технологій відносять екологічні біотехнології, технології з переробки відходів, малозабруднюючі технології і т.д. Екологічна реструктуризація передбачає перебудову галузевої структури на основі зниження попиту на продукцію "брудних" виробництв або шляхом модернізації фірм–споживачів цієї продукції. Екореструктуризація відображається у вигляді зниження витрат сировини й матеріалів на одиницю ВВП. Екологічна модернізація пов'язана зі зміною технологічної бази виробництва, що характеризується скороченням витрат енергії, води та інших ресурсів на одиницю виробленої продукції. Одним з показників екологічної модернізації виробництва є ступінь розвитку повторної переробки. Рециклінг дозволяє знизити шкідливий вплив на навколишнє середовище без скорочення ресурсного потенціалу країни.

Розвиток екологічно орієнтованої економіки стає можливим тільки за однієї умови – готовності забруднювачів навколишнього середовища прийняти на себе соціальну відповідальність за нанесений екологічний збиток суспільству. Саме за таких умов вирішальне слово має бути за державою як суб'єкта формування та реалізації екологічної політики з метою забезпечення інтересів національної безпеки країни, в тому числі і конкурентоспроможності національного господарства в умовах посилення економічної глобалізації.

Тож можна сказати, що в перспективі під впливом погіршення екології усі країни світу повинні будуть підкоритися екологоорієнтованому екологічному розвитку у вигляді зниження ресурсоемності та енергоемності виробництва, розширенню рециклінгу та іншим екологічним інноваціям. Напрямок екологічних інновацій стає пріоритетним з кожним роком, забезпечуючи сталий

розвиток та конкурентоспроможність національного господарства як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках.

Література.

1. Наше общее будущее: Доклад Международной комиссии по окружающей среде и развитию (МКОСР) / Пер. с англ. – М. : Прогресс, 1989. – 376 с.

2. Екологічна економіка та менеджмент сталого лісового господарства: розвиток трансдисциплінарного підходу до Карпатських гір. Монографія / за ред. І.П. Соловія, В.С. Кітона. – Львів : РВВ НЛТУ України, Видавництво ТзоВ "Ліга-Прес", 2009. – 432 с.

3. Садченко О.В. Роль инновационных процессов в экологизации бизнеса / О.В. Садченко // Научные труды ДонНТУ. Серия: экономическая. – 2009. – Вип. 36.2. – С. 129-134.

ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМ РИЗИКОМ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Свистун О. М., студентка

*Науковий керівник: Борисюк О. В., к.е.н., доц.
Східноєвропейський національний університет
імені Лесі Українки*

В сучасних умовах української економіки загострюється питання ефективного розвитку вітчизняних підприємств, функціонування яких відбувається в умовах невизначеності та спричинених нею ризиків. Особливо гостро в умовах негативних економічних тенденцій, які стали наслідком загальносвітової фінансової кризи, постали проблеми управління ризиками в торговельних підприємствах, діяльність яких безпосередньо визначається економічною ситуацією в країні, регіоні, очікуваннями потенційних покупців, їхньою купівельною спроможністю.

Про необхідність управління фінансовими ризиками наголошують зарубіжні та вітчизняні вчені. Питанням дослідження сутності фінансових ризиків та методології покращення управління ними присвячені праці Ротова Т. А., Руденка Л. С., Шахова В. В., Осадця С. С., Бланка І. А., Говорушко Т.А., Камінського А. Б., Коваленка Л. О., Ремньова Л. М., Крамаренко Г. О., Чорної О. Є., Токаренка Г.С., які зробили ґрунтовні дослідження в цій сфері.